

Slovenca med podvigom ovirali plazovi

Zmagovita naveza Luka Stražar-Nejc Marčič, ki ima skupaj že tri zlate cepine, se je vrnila domov. Osemtisočaki ju ne zanimajo, lotevata se izjemno zahtevnih podvigov

TINA HORVAT

tina.horvat@slovenskenovice.si

LJUBLJANA ☉ Potem ko sta v Himalaji opravila izjemen vzpon, ki glasno odmeva v mednarodnih alpinističnih krogih, sta se Luka Stražar in Nejc Marčič že vrnila v domovino. Vrhunska naveza, katere člana se ponosa že s tremi zlatimi cepini, je splezala novo, prvenstveno, 1700 metrov dolgo smer v deviški severozahodni steni gore Tsoboje (6680 m), markantnega vrha v odmaknjem območju doline Rolwaling. Smer sta poimenovala Slovenska direktna in jo ocenila z najvišjo oceno po mednarodni šeststopenjski lestvici, to je ED (Extrêmement difficile), M5, AI5. Preplezala sta jo v treh dneh in dveh nočeh v čistem alpskem slogu, torej brez vmesnih višinskih taborov.

Najprej zgrešila smer

Med tridnevni vzponom po izjemno izpostavljeni in strmi steni so ju spremljali nizke temperature, zelo močan veter in plazovi, zapletlo pa se jima je že takoj na začetku vzpona, nam povesta nasmejana alpinista, ko smo se kmalu po vrnitvi v domovino srečali z njima v prostorih Planinske zveze Slovenije (PZS). »Vstop v smer sva težko našla in sva ga v bistvu zgrešila. Po prvem raztežaju sva ugotovila, da ne bo šlo, in sva se morala vrniti na izhodišče. Oba sva ponosna, da sva si kljub temu rekla,

da bo šlo, in sva nadaljevala vzpon,« pripoveduje Nejc Marčič, 36-letni Blejec, ki živi na Gorjah in je član Alpinističnega odseka (AO) Radovljica. Ob prihodu v bazni tabor je celo zbolel in z visoko vročino in simptomi angine prvih sedem dni preležal v postelji. Šele ob koncu aklimatizacije je premagal bolezen in se lahko podal proti vrhu.

A kako to, da je njun vzpon tako odmeven v mednarodnih alpinističnih krogih,

Tsoboje pa niti ne osemtisočak? Triintriidesetletni Luka Stražar, član Akademskoga AO in po rodu iz Ljubljane, živi pa na Javorniškem Rovtu pri Jesenicah, pojasni: »Osem tisoč je sicer med ljudmi magična številka, med alpinisti pa sta izziv poleg višine tudi tehnična težavnost in estetika samega vzpona. Na osemtisočakih se zadnje čase rado zgodi, da padeš v gnečo, tam ne gre več za alpinizem, ampak je to nekaj čisto drugega. Vse skupaj je bolj turizem, nama pa to ni blizu in niti ne spremljva natančno, kaj se tam dogaja.«

Divja prva noč

Je torej njuna prvenstvena smer v rangu vzponov za naslednji zlati cepin? »He, he, o tem pa nisva razmišljala. To bi bilo zelo nevarno in nevarno. Zelo hitro bi se zaplezala, če bi plezala zaradi zlatega cepina. Sva pa oba zelo ponosna na ta vzpon, res je bil zelo dober,« v en

glas pojasnita dilemo.

Po njunem težkem začetku, ko sta zgrešila vstop v izjemno dolgo smer, jima je vse šlo, kot je treba. Prvi dan je bil najbolj naporen od treh, plezala sta od pol dveh zjutraj do 23. ure zvečer, potem sta si nekako sredi stene uredila prostorček in tam prespala. »To ni bila ravno mirna noč in daleč od kakšnega luksuza. Ves čas sva delala! Skopati sva morala poličko v led, nato sva se nekako zasidrala nanjo s plahto oziroma bivak vrečo. Meni je ves čas padal sneg na obraz,« njuno prvo divjo skupno noč v tej steni opisuje Nejc.

Tudi spomini na plezanje so še zelo živi. »Ves čas je pihal močan veter, zaradi njega so čež steno ves čas padali plazovi. Večkrat sva se jim morala umikati in vse skupaj naju je precej upočasnilo in tudi ohladilo. Vmes sva se že spraševala, ali bova sploh lahko v takšnem plezala do konca, a potem nama je vse lepo steklo,« se smeje Luka. Alpinista sta se, da bi se izognila zmedi, kateri vrh je sploh pravi, povzpela kar na oba, na centralnega in vzhodnega. Na Tsoboje se je sicer prvič povzpela nemška alpinistična odprava

še leta 1972, slovenska alpinista

pa sta opravila sploh prvi pristop čez severozahodno steno.

Samota – privilegij

alpinistov

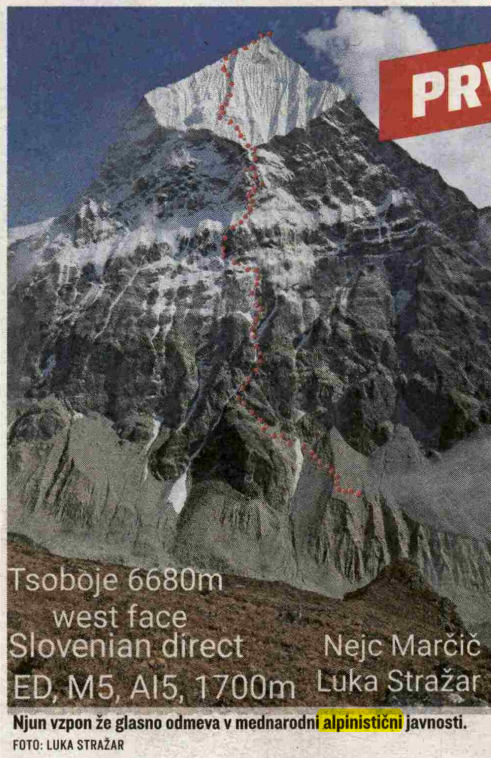
Oba junaka sta gorska vodnika in tako se lahko v glavnem preživljata z njuno strastjo, alpinizmom. Oba imata družino, Nejc ima dva, Luka pa enega otroka. V času, ko so bili še bolj majhni, sta alpinizem držala nekoliko ob strani, a navdušenje nad plezanjem v stenah nikoli ne ugasne in žerjavica ves čas tli, zatrjujeja.

Nad navdušenjem, ki ga Slovenci v koronačasu doživljamo v gorah, sta alpinista nekoliko bolj zadržana, saj tako imenovano instagram in facebook gorništvu, ki je tudi iskanje pozornosti z vsečki, ni po njunem okusu. Nejc nam za konec prizna, da tega dogajanja sploh ne spremlja, Luka pa še doda, da je vsaka oblika gorništvu sicer zelo dobrodošla, saj lahko močno pripomore k splošnemu mentalnemu zdravju naše družbe. »Alpinisti smo v tem smislu vseeno nekoliko privilegirani, saj lahko uživamo prav stran od množičnega dogajanja in si prisvajamo kotičke, kjer razen nas ni nikogar. In vedno so takšni kotički, prav nič se ne bojim, da bi jih zmanjkalo.« ■

To ni bila ravno mirna noč in daleč od kakšnega luksuza. Ves čas sva delala!

Prvi že leta 2012

Luka Stražar in Nejc Marčič sta vrhunska naveza, saj že imata zlata cepina, najbolj prestižno alpinistično nagrado. Za prvenstveno smer Sanjači zlatih jam v severovzhodni steni K7 v Pakistanu sta ga prejela leta 2012, Luka Stražar pa še enega za vzpon po severni steni Latoka, ki ga je opravil z Alešem Česnom in Tomom Livingstonom leta 2019. Oba sta tudi nekdanja člana slovenske mladinske alpinistične reprezentance (SMAR).

1700
metrov

je dolga
Slovenska
direktna.

